

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg skal have den Ære for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed.*

Som det vil erindres, indeholder den Lov, hvortil dette Forslag er et Tillæg, allerede i sine §§ 15 og 16 Bestemmelser om de Overtrædelser, man kalder Værnemageri. Værnemageri, Samarbejde paa økonomisk Omraade med den tyske Besættelsesmagt, er et af de Forhold, som har været mest forargelige, og som der derfor har været Enighed om at behandle nu ved Lovgivningen; men Spørgsmaalet Værnemageri hører ifølge selve Sagens Natur til de vanskeligste at lovgive om, fordi Afgrænsningen mellem, hvad der skal fordømmes, og hvad der ikke har nogen odøs Karakter, er meget vanskelig.

Det er jo ikke saadan, at ethvert Samarbejde paa økonomisk Omraade med Besættelsesmagten fordømmes, i hvert Fald ikke saaledes, at det kan hjem søges med Straffebestemmelser. For det første har der været Tilfælde, hvor Samarbejdet er blevet gennemtvunget, enten ved Tvang fra tysk Side eller ved meget alvorlige Trusler. I andre Tilfælde har Samarbejdet været nødvendigt og har fundet Sted med de danske Myndigheders Godkendelse eller efter Anvisning givet af de Erhvervsorganisationer, som har samarbejdet med den danske Regering, alt sammen i Ønsket om at tilvejebringe de Modydelser i Form af Leveringer, enten af Raastoffer til Industrien eller af andre nødvendige Varer, som maatte til, for at Livet her i Danmark kunde gaa saa nogenlunde.

Det har ogsaa været klart, at man inden for Værnemageriets Omraade maatte sondre saadan, at visse Former af Samarbejde naturligt kun hjem søgtes med økonomiske Følger — det er den almindelige Opfattelse, at ingen bør være blevet rigere ved at have haft Fortjeneste af Samarbejdet paa hele det danske Samfunds Bekostning —, men desuden har Samarbejdet i mange Tilfælde haft en saadan Art, at det ikke tilstrækkeligt hjem søges af økonomiske Følger, men at det bør belægges med Straf.

Det var paa de strafbare Forhold, det første Straffelovstillæg, Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945, tog Sigte. Det var, dengang Forslaget til denne Lov blev udarbejdet, og saa længe Loven var under Behandling, inden dens Vedtagelse, ikke muligt endeligt at gøre op, hvorledes Reg-

lerne om Straf skulde formes. Det Arbejde, der maatte ske til Forholdets Udredning, har staaet paa siden det første Straffelovstillægs Vedtagelse. Det har været fortsat ved Samarbejde mellem flere Ministerier og naaede paa et forholdsvis tidligt Tidspunkt til det Resultat, at man maatte gaa de to Veje, som jeg allerede tidligere har antydnet, dels udforme Straffereglerne i Straffelovstillægget og dels give Regler om Inddragelse af den Fortjeneste, der laa paa Samvirken med Tyskerne paa Erhvervslivets Omraade. Det sidste er naturligvis langt det vanskeligste, langt det mest komplicerede, og de Forarbejder, som der er nødvendige, har endnu ikke kunnet tilendebringes.

Min Tanke havde oprindelig været, at det hele Komplex af Regler om Værnemageri skulde kunne forelægges for den høje Rigsdag under eet. Da det imidlertid er gaaet saadan, at der inden for det ministerielle Udvalg, som har behandlet Sagen, har været Enighed om Straffebestemmelserne, men det endnu ikke kan siges, hvornaar Overvejelserne om de økonomiske Følger kan afsluttes, har Regeringen fundet det rettest, at Straffebestemmelserne forelægges særskilt og forelægges nu.

Forslaget fremtræder, som jeg har sagt, som et Tillæg til det tidligere vedtagne Tillæg til Borgerlig Straffelov. Det knytter sig til §§ 15 og 16. Det tilsigter ifølge Lovforslagets § 2 at ramme dem, som paa utilbørlig Maade har samarbejdet med Besættelsesmagten. I Forslagets § 4 gives der Eksempler paa, hvad der særlig skal anses for utilbørligt Samarbejde. Det er ikke dermed antydnet, at disse Eksempler udtømmer hele Omraadet af det, der som utilbørligt bør belægges med Straf. § 2 fastsætter Straffen anderledes, end Straffen er fastsat i Straffelovstillægget. Forslaget bliver stadig staaende paa den Regel, at Forholdene belægges med Fængselsstraf; men ved at § 2 ikke sætter noget Minimum, kan Fængselsstraffen efter Omstændighederne gaa ned til det almindelige lovbestemte Minimum af 30 Dages Fængsel, og da Forslaget i det hele omhandler Forhold, som man nu mener ikke bør henføres under den tidligere Straffelovs strenge Bestemmelser med et Minimum af 4 Aars Fængsel, sætter det foreliggende Forslags § 2 paa dette Forslags Omraade Fængselsstraffens Maksimum til 4 Aar.

Forslaget gaar ud paa at ramme ikke blot den Medvirken, som giver sig Udtryk